



oud nieuws

Uitgegeven door de historische vereniging van Krimpen aan de Lek 'Crempene'

Nr. 42, oktober 2025

Beste leden en belangstellenden,

Met dank aan de samenstellers presenteren wij u de nieuwe kwartaaluitgave. Ook dit keer nemen we u mee in de rijke geschiedenis van Krimpen aan de Lek, waarin het water, de scheepvaart en de houtbewerking al eeuwenlang bepalende factoren zijn.

In dit nummer schenken wij bijzondere aandacht aan de maritieme houtindustrie. Eeuwenlang vormde deze een drijvende kracht achter de ontwikkeling van ons dorp langs de rivier: scheepswerven, houtzaagmolens en handel over water gaven richting aan het dagelijks leven.

Daarnaast gaan we in op het eiland de Zaag, een plek die voor velen vooral bekendstaat als natuurgebied, maar die een veel bredere en verrassende geschiedenis kent. Van bedrijvigheid en industrie tot recreatie en erfgoed: het eiland vertelt verhalen die de moeite waard zijn om vast te leggen.

Een prachtig boek hierover is onlangs uitgegeven.

Wij hopen dat deze editie wederom bijdraagt aan het levend houden van ons verleden en u inspireert om met andere ogen naar onze omgeving te kijken. Veel leesplezier toegewenst!

Namens het bestuur van de Historische Vereniging Crempene,
Roland Baas, voorzitter

Houtbedrijven

Onderstaande tekst is integraal overgenomen uit het document 'Voor zover ik mij herinneren kan', geschreven in 1964 door W.J. Verhoeff. Hij werd geboren in 1891, waardoor zijn eigen waarnemingen terug gaan tot ca. 1895, maar door het opvangen van gesprekken en mededelingen van zijn ouders en anderen, strekt zijn herinnering van gebeurtenissen en gewoonten uit vroeger jaren wel wat verder in de tijd terug, namelijk tot ca. 1850.

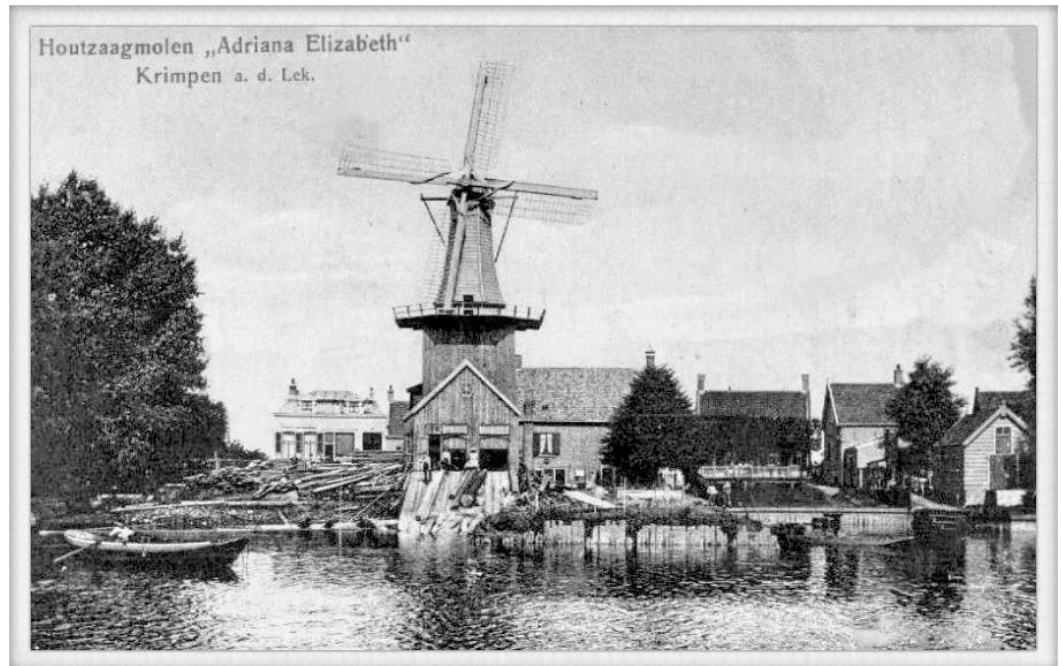
De houtverwerkende bedrijven namen vanouds ook een plaats in bij de handel en industrie van Krimpen. De scheepsblokmakerij, het maken van masten, haken en bomen voor zee- en rivierschepen in diverse vormen en voor verschillend gebruik. Bovendien het maken van de nodige houten schoppen voor graanhandel en boerenbedrijven en het maken van stelen voor vegers, bezems, kwasten en houtwerk voor borstels, jukken, hoosvaten, stekeltrekkers, klompen ja wat al niet werden in die werkplaatsen gemaakt.

De oudste zaak op dat gebied was de zaak van de familie Groeneveld in het Middelland. Daar stond aan de buitenkant een heel lange loods van de dijk tot aan het water. Er stond ook een houtzaagmolen op en ernaast was een houthaven voor de boomstammen die daar werden gewaterd en later door de molen tot planken gezaagd. Er werkten veel mensen in de schoppenshuur zoals die loods werd genoemd. Het meeste werk was handwerk.

Door oorzaken die in deze beschrijving niet ter zake doen, ging het bedrijf ten onder. En van de vele mensen die in het bedrijf werkzaam waren, gingen er verschillende een eigen bedrijfje beginnen.

In mijn kinderjaren waren er de zaken van Leen Groeneveld, Arie Groeneveld, Bertus Groeneveld, tweemaal Cornelis Groeneveld, en tweemaal Jan Groeneveld. Adr. Wepster, Adr. Vermeer, P. Verhoeff, P. v. Vlijmen, Bert Vermeer, Hein Vermeer, fam. v. Wijnen, de Ridder, v.d. Berg, Boer, Dekker, de Bode en Roest.

Op de plaats van de oude schoppenshuur is door L.C. Groeneveld in 1905 een nieuwe houtzagerij gevestigd met een molen erop de 'Adriana Elizabeth'. En op de zaken van zijn neef Leen en zijn broer Arie Groeneveld stonden ook kleine houtzaagmolens. Naast de verschillende soorten zagen zoals spanzaag, raamzaag enz. was de draaibank het instrument waarmee vele werkzaamheden werden verricht om de



verschillende houten voorwerpen of onderdelen daarvan te bewerken. De draaibank was een instrument bestaande uit op heuphoogte opgesteld twee balken een eindje van elkaar evenwijdig lopend. Aan de linkerkant was daaronder gemaakt een groot houten vliegwiel, waarin een holling zat voor de snaar. Dat vliegwiel zat aan een as waarin een U vorm gemaakt was. In die U vorm was met een oog een stang aangebracht en die was met het andere einde met een scharnier verbonden aan een treeplank die op en neer kon worden bewogen, draaiend en scharnieren aan de achterkant aangebracht. Voor de treeplank was een voetenplank aangebracht waarop de draaier stond en achter de draaier een soort bank waartegen hij staande met zijn zitvlak tegenaan kon leunen. Boven het vliegwiel, op de balken, aan de linkerkant, was een vaststaande blok van hout of ijzer waarin een as kon draaien in de richting van de lange zijde der draaibank. Aan die as zaten een paar schijven met uitholling voor de snaar. De een wat groter dan de ander en de as liep uit op een schroef waaraan verschillende draaikoppen konden worden vastgemaakt. Aan zo'n draaikop zat een soort klauwtje.

Aan de rechterzijde op de draaibank stond ook een blok met daarin een as. Dat blok kon tussen de evenwijdig lopende balken verschoven worden en vastgezet. De as in dat blok had links een punt die buiten het blok stak en door middel van een wielkje met schroefdraad kon die as in het blok meer of minder naar de linkerkant worden aan of teruggedraaid. Dan was er nog de verstelbare geleider die voor het te draaien werkstuk werd geplaatst. Deze diende om de hand van de draaier steun te verlenen bij het hanteren van de beitels. Het te bewerken stuk hout werd nu tussen de tanden van de draaikop en de verstelbare punt van het verstelbare blok geklemd door het wielkje aan te draaien. Dat moest zo gebeuren dat het werkstuk goed horizontaal zat.

De snaar van gevlochten leer zonder einde was over het grote vliegwiel en het kleine schijf aan het linkse blok gelegd en door de treeplank constructie kon het geheel in draaiende beweging worden gebracht. Door de overbrenging van het grote wiel naar het kleine werd aan het werkstuk een snel draaiende beweging gegeven. De draaier ging met zijn beitels tot de bewerking over staande op een been, trappende met het andere half zittend steunend op de achter hem geplaatste steunplank. Met twee handen de beitels besturend die langs de geleider gleed. Wel een actieve bezigheid. Het was voor een kind een mooi gezicht om te zien hoe onder de vaardige bewerking van de draaier de verschillende vormen van het hout ontstonden.

De latere dichter-zanger Speenhoff die te Krimpen a/d Lek heeft gewoond, wou in zijn jonge jaren ook de draaikunst beoefenen. Hij nam les bij Piet Verhoeff een bekwaam houtdraaier. Toen hij na enige lessen zich bekwaam voelde een middenpoot voor een ronde tafel te draaien, ging hij bij de houthandel Boogaerd een flink dik stuk mahoniehout halen om tot tafelpoot om te toveren. Door herhaalde mislukkingen bij het hanteren der beitels slonk het hout tot dat het eindproduct een kandelaar werd en er een kaars werd opgezet.

Later is door de opkomst van motoren en elektrische kracht om drijfwerk in beweging te brengen het trappen, zagen, schaven, boren kortom bijna alle bewegingen in die bedrijven door machinaal gereedschap overgenomen. Ook in deze bedrijven is het zware werk op die manier sneller en lichter geworden. Toch zou de jeugd van nu verbaasd zijn als zij nog konden zien hoe snel vele van die bewerkingen met de hand werden uitgevoerd. De houthandel van de familie Leendert en Willem van der Weiden heeft jarenlang aan verschillende mensen werk gegeven. Er werden in hoofdzaak heipalen en sparren verhandeld. Er kwamen dan grote vloten de Lek en Rijn afzakken bemand met twintig tot dertig vlotters uit Duitsland. Er was op het vlot een keet gebouwd waarin ze konden slapen en eten. De planken waarvan zo'n keet gebouwd was, noemde men vlotdelen.



Grote lange roeiboten, vliegers genaamd, hadden zij bij zich. Een roerinstallatie achter op het vlot ankers enz. en een of meer sleepboten moesten met veel schipperskunst zorgen voor een veilige tocht lang de rivier. De vlotters waren goede eters en drinkers. Ze hadden van alles bij zich, ook vaatjes bier. Het was een grote drukte wanneer zo'n vlot arriveerde in de Bakkerskil bij de Zaag.

De palen lagen in de lengte half over elkaar heen om het vlot zo kort mogelijk te houden. Alles was met dun sparrenhout kettingen en touwen aan elkaar gemaakt. Het vlot werd dan uit elkaar gehaald wat met veel gehak en getimmer en geschreeuwde bevelen gepaard ging. Wanneer de Duitse vlotters daarmede klaar waren werden hun gereedschappen en wat zij verder bij zich hadden, in de vliegers en op de boten



geladen en trokken zij weer naar Duitsland terug. Dan kwam het werk voor de Krimpense vlotters. De palen moesten op lengte worden gesorteerd en bij elkaar gevoegd en soms in twee of drie lagen op elkaar gelegd worden. Men maakte er als het ware kleine vloten van. Al die palen werden als heipalen gebruikt in de grote steden als Amsterdam, Rotterdam enz. Die waren toen in het

stadium van de grote uitbreidingen. De vlotters gingen die kleine vloten met behulp van een sleepbootje op hun bestemming brengen. Het was een ruig werk. Altijd op het water in weer en wind. Duizenden palen werden op die manier verhandeld. Ik zie die vlotters nog van de Reederijboot komen met hun laarzen, lange haken en touwen als ze van de reis terug kwamen. Op de vloten werd in de winter veel gevist met een kort hengeltje in de smalle open gleuven tussen de palen. Onder die stil liggende vloten

bevond zich dikwijls veel vis in die dagen. Er kwamen dan soms wel twintig tot dertig Rotterdammers 's morgens met de boot van achten mede om op het vlot te hengelen.

Ze werden dan door iemand naar het vlot geroeid voor een kleine bijverdienste. 's Middags aanvaarden ze dan weer de terugreis. Ze visten dan met een zogenaamd op stekertje. De haak met aas was verzwaard met lood. De dobber was licht en stond in rust met de boven punt net onder water. Wanneer nu een vis het aas in de bek nam kwam die dobberpunt naar boven en stak boven water. Dat was voor de visser het sein om met een klein rukje aan het korte hengeltje de vis aan de haak te slaan en hem vervolgens met de ene hand langs de vislijn met de andere hand naar boven te halen. Gehurkt op een klein kistje of geknield op een zak zat men zo uren op het vlot te vissen. Men moest goed gekleed zijn want het was een koude liefhebberij. Er waren dan ook vissers die ergens in hun uitrusting een hartversterking bij zich hadden. Zo droeg Krimpen toen al bij voor wat nu genoemd wordt "de recreatie van de stedeling". De Krimpense mensen konden er ook gebruik van maken, op zondag was het verboden. Ook deze zaak is door verschillende omstandigheden in de loop der jaren opgeheven.

De in 1811 opgerichte houthandel Boogaerd & Zoon begonnen met de houtzaagmolen Weltevreden waarmee aangevoerde boomstammen tot balken en planken werden gezaagd, heeft zich in de loop der jaren ontwikkeld tot een groot, op moderne leest geschoeid, bedrijf. Dat is gebeurd langs banen van geleidelijke groei. In de aanvang werd in hoofdzaak hout gezaagd voor de bouw van houten zeeschepen

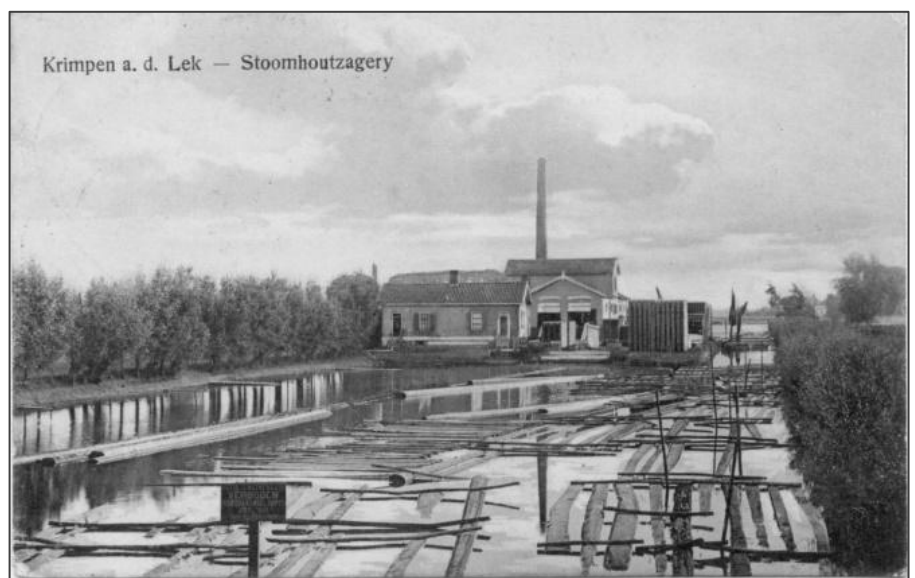


en ook wel voor huizenbouw en andere doeleinden.

Later uitgebreid door de in gebruik neming van de stoomhoutzagerij in de buitenpolder bij de Breekade in de volksmond de Stoommolen geheten. Uitbreiding der houthavens de zogenoemde balkengaten en vervanging van de windkracht der molen Weltevreden door

stoomkracht voor de zagerij en schaverij.

Uitbreiding van opslagterrein en loodsen en administratiegebouw. Verbeterde zaag en schaafmachines. Overgang op elektrische aandrijving der machines hebben gezorgd dat de firma de zich steeds meer uitbreidende sortimenten van bezaagd, geprofileerd en geschaafd hout kan leveren zoals deze tijd dat eist. En zo is het dus mogelijk dat er bij de firma werkkrachten zijn, wier vader en grootvader op het bedrijf werkzaam zijn geweest. En ook de directie van geslacht op geslacht is overgegaan. Het oudste bedrijf van Krimpen, maar niet verouderd.



Het boek 'Verhalen van de Zaag'

Vera, Onno en Annemarie de Jong hebben een boek gemaakt over het riviereiland de Zaag in Krimpen aan de Lek. Hieronder een interview met Annemarie over het boek 'Verhalen van de Zaag'.



Luchtfoto uit 1965

Waarom wilden jullie een boek maken over de Zaag?

De Zaag was voor ons gezin een heel belangrijke plek. Mijn ouders hebben elkaar daar leren kennen (bij Atletiekvereniging Sparta), na hun trouwen gingen zij er wonen (in een bedrijfswoning bij de Houtzagerij van Jan Groeneveld, waar mijn vader ging werken) en wij als hun kinderen zijn op de Zaag geboren en opgegroeid. Deze zagerij was een voortzetting van het bedrijf van zijn vader L.C. aan het Middelland met de molen 'Adriana Elizabeth'.

Toen wij de as van onze overleden ouders wilden uitstrooien was het logisch om dat op de Zaag te doen. Daar in de uiterwaarden tussen het riet en de dotterbloemen, vlakbij de Beverbrug ontstond het idee om de leefwereld van ons gezin via tekst en beelden vast te leggen in een boekje.

Hoe zijn jullie te werk gegaan?

In eerste instantie gingen we ervan uit dat het vooral zou gaan over ons gezin op basis van onze eigen herinneringen en foto's uit onze familiealbums. Maar Onno vond dat een boek over de Zaag met daarin ook verhalen van anderen van grotere betekenis zou zijn. Niet alleen voor onszelf, maar voor iedereen die op de Zaag heeft gewoond, gewerkt of er anderszins herinneringen aan heeft.



1 Wim de Jong en Cora de Vries voor hun huis op Zaag 2 in 1952

Dat betekende wel dat het een veel groter 'project' werd. We spraken onderling af dat we geen deadline voor onszelf zouden formuleren; het moest wel leuk blijven.

Via telefoon, mail en sociaal media hebben we contact gelegd met mensen, waarvan wij wisten dat zij op de Zaag hadden gewoond. De Historische Vereniging Crempene heeft meteen een oproep gedaan wie er mee wilde werken. Van het ene contact kwamen we als vanzelf bij een volgend. Ik heb totaal zo'n 30 interviews gehouden waarvan iets meer dan de helft in een persoonlijk gesprek, een paar keer samen met Onno of Vera. En we konden gelukkig gebruikmaken van het archief van de Historische Vereniging Crempene.

Daarnaast heeft vooral Onno gespit in gedigitaliseerde archieven van kranten, boeken en tijdschriften.

Wat bracht dat teweeg?

Er kwamen veel enthousiaste reacties; er bleek een grote bereidheid om mee te werken. We waren verrast over al het materiaal dat we aangeboden kregen. Voor het eerste gesprek ben ik naar Oost-Groningen afgereisd om Han de Vos te ontmoeten; hij is een van de kinderen van Adriaan de Vos die op de Zaagboerderij woonde. Via Facebook heb ik contact gelegd met de vrouw die getrouwd is met een kleinzoon van Isak (Jack) de Vos, die al jaren in Canada woont. Bijzonder is dat diverse nazaten van Adriaan de Vos nog steeds kaas maken. Maar zo vond ik ook Liesbeth Wilson, die met haar ouders op bedrijfsterrein van Zagerij Groeneveld heeft gewoond. Al eerder was ik een keer gaan eten in de Proefstand, het restaurant op de Zaag in de oude kantine van Machinefabriek Bolnes. Zo was ik in contact gekomen met Marike van Cappellen, kleindochter van Han van Cappellen, die het bedrijf heeft grootgemaakt. Via mijn tante kreeg ik de contactgegevens van Jacq. Bode. Hij kon me veel vertellen over het reilen en zeilen bij 'Bolnes' in de periode dat hij daar directeur was. Zo vielen de puzzelstukjes voor het boek een voor een op hun plek.



3 Adriaan de Vos



2 Han van Capelle

Wat hebben jullie ontdekt?

Helemaal nieuw voor mij was de ontstaansgeschiedenis. Dat de zandbank, waaruit later de Zaag ontstond, eerst behoorde tot Ridderkerk en met een loopplank vanaf de dijk daar bereikbaar was. Om die reden was de Grote Zaag oorspronkelijk in eigendom van de familie Groeninx van Zoelen van Huis ten Donck.

Sommige mensen denken dat de Zaag is vernoemd naar de houtzagerij die vroeger op het eiland stond. Maar dat klopt niet, want de naam 'de Zaag' werd al gebruikt lang voordat Jan Groeneveld er zijn houtzagerij liet bouwen. In oude stukken wordt geschreven over 'het Sandeke'. Die naam verwijst waarschijnlijk naar het zand, waaruit het eiland grotendeels bestaat. Later werd gesproken van 'het Saegje'. Die naam is uiteindelijk verbasterd tot 'de Zaag'.

Wat ik leuk vind is dat er zoveel mensen heel warme herinneringen blijken te hebben aan de Zaag. Op allerlei manieren. Door dat met elkaar te delen is het ook een samenbindend project geworden. Dat geldt voor ons drieën, maar ook voor de nieuwe en hervonden contacten. Ik kom nu 'bekenden' tegen op de Zaag van Stichting Zuid Hollands Landschap. En ik ben bijvoorbeeld op 8 augustus naar de verjaardag van 'tante Adri' geweest, onze vroegere buurvrouw die 97 werd. We hebben veel ontdekt en heel veel gevonden.

Waarom moeten dit soort verhalen worden gemaakt?

Het is nog maar zo'n 50 jaar geleden dat wij van de Zaag verhuisden. Inmiddels is de houtzagerij er niet meer, de Witte Huisjes zijn afgebroken. Eerder al was de Zaagpolder afgegraven in het kader van de rivierverbreding, waardoor ook de boerderij op de Zaag moest verdwijnen.

Zo is er nog maar weinig overgebleven wat herinnert aan de tijd dat we er woonden en dat is erg jammer. We hebben over het algemeen toch wel de neiging slordig om te gaan met wat vroeger belangrijk was, met ons verleden. Met dit boek hebben we 'hoe het vroeger was' willen vastleggen voor toekomstige generaties en dat vinden we belangrijk.

Wat betekent het boek voor jou persoonlijk?

Zonder de concrete aanleiding om een boek over de Zaag te maken, had ik waarschijnlijk nooit het initiatief genomen om contact te zoeken met mijn voormalige buurkinderen of mensen waarvan ik wist dat zij op de Zaag hebben gewoond. Al hun verhalen en stemmen gonzen nog door mijn hoofd. Het gekke is dat er daardoor dingen in mij naar boven zijn gekomen, waarvan ik dacht dat ik die vergeten was. Dit zorgde voor een herbeleving en herwaardering van mijn jeugd op de Zaag. En dat hoor ik ook van Onno en Vera. Bijzonder dat we dat met elkaar hebben kunnen doen.

Heel specifiek troffen mij de verhalen over de Watersnood in 1953. Mijn ouders woonden zo'n een half jaar op de Zaag en waanden zich redelijk veilig. Maar zij moesten vluchten naar een haastig en geïmproviseerd ingerichte halfopen ruimte boven de bijkeuken. Mijn moeder was zwanger van mij; ik werd op 16 februari 1953 geboren. Ik besef dat dat allemaal ook heel anders had kunnen aflopen.



4 Kees Groeneveld

Krijgt dit boek nog een vervolg?

Haha. Ja, misschien wel. We denken erover om het verhaal van mijn Oma de Jong op te schrijven. Adriana Elizabeth was de oudste dochter van houthandelaar Leendert Cornelis Groeneveld en Willempe van der Heul. De houtzaagmolen, die in 1905 aan het Middelland werd gebouwd, was naar haar vernoemd. Adriana Elizabeth trouwde tegen de zin van haar vader op 23-jarige leeftijd met bakker Bas de Jong. Hun enige kind Wim (van Bas van Chiel) was mijn vader.

Praktisch

Het boek is in te zien of te leen bij de Bibliotheek Krimpenerwaard, locatie Krimpen aan de Lek, De Markt 201 of bij het archief van de Historische Vereniging Crempene. Het boek is ook op afspraak in te zien bij het Streekarchief Midden-Holland in de Chocoladefabriek in Gouda. ISBN: 978-90-814-108-09.

Er zijn nog enkele boeken te koop bij de Historische Vereniging Crempene voor € 25,-.

Te bestellen bij crempene@gmail.com

Project Beleef het mo(nu)ment in de Krimpenerwaard

De gemeente Krimpenerwaard telt 341 rijks- en ruim 180 gemeentelijke monumenten, alsmede 5 beschermde stads- en dorpsgezichten. Dit project bestaat uit het ophangen van tientallen schildjes in de twaalf kernen. De schildjes zijn voorzien van een QR-code, die elk, online, verwijzen naar de bijbehorende omgeving. Op de verschillende pagina's komen verhalen, anekdotes, beeldmateriaal en zo mogelijk film- en geluidsopnamen te staan.

Initiatiefnemer **Stichting Promotie Krimpenerwaard (SPK)** en de historische verenigingen in de Krimpenerwaard zijn gezamenlijk aan de slag gegaan. Zo is er al een aantal locaties bepaald en de eerste informatie verzameld. 'Beleef het mo(nu)ment' is een doorlopend project, want inwoners kunnen natuurlijk ook extra informatie en/of beeld- en geluidsmateriaal aanleveren.

<https://www.indekrimpenerwaard.nl/monument>



In Krimpen aan de Lek zijn al vier schildjes opgehangen, t.w. één aan de Hervormde Kerk, Dorpsstraat 1, één aan het Voorhof langs de Veerstoep voor het autoveer en aan de voormalige Ireneschool, Schoolstraat 28 en de watertoren, Schuwacht 5.

<https://www.indekrimpenervaard.nl/monument/monumenten-in-krimpen-a-d-lek>

In overleg met de ANWB is besloten om ook de ongeveer 60 bruine ANWB-borden met toeristische informatie in de Krimpenervaard te vervangen door ANWB-borden met een QR-code. De oude borden zijn sterk gedateerd en vaak slecht leesbaar. In Krimpen aan de Lek zijn al twee van die nieuwe borden geplaatst, t.w. één aan de westzijde van het Brandspuithuisje bij het Middelland, met daarop ook informatie over de oude begraafplaats en één op de Algemene Begraafplaats aan de Molenweg.

Project Beleef maritiem-industrieel erfgoed Krimpenervaard

Een ander project, waar de Historische Vereniging Crempene zich bij heeft aangesloten, is een samenwerking met de gemeenten Krimpen aan den IJssel en Krimpenervaard, de Stichting Promotie Krimpenervaard (SPK) en de Historische Kring Krimpen (HKK). Dit project is onderdeel van Erfgoedlijn Maritieme Industrie (initiatiefnemer provincie Zuid-Holland). Dit project wil de historie verbreden naar de monumenten en historische locaties, gerelateerd aan de maritieme geschiedenis van het dorp. Het gaat ook over het plaatsen van QR-bordjes bij Maritieme locaties, gecombineerd met een wandel- en/of fietsroute. Er is aanvraag ingediend voor 10 bordjes in Krimpen aan den IJssel en 5 in Krimpen aan de Lek.. Later meer informatie over dit project.

Mededelingen:

- Nieuw op de website, in de categorie Historie is een nieuwe map toegevoegd, genaamd 'Bekende Krimpenaren'. Hierin komen verhalen van diverse bekende Krimpenaren te staan. Het eerste verhaal staat er al en gaat over J.W. Grisnigt (1907-1997). Het is een uitgebreid verhaal, geschreven door ons lid Piet Dekker. De heer Grisnigt was hoofdonderwijzer van de 'School met den Bijbel' in Krimpen aan de Lek (1936-1949) en schrijver van 13 kinderboeken alsmede van het boekje 'Krimpen aan de Lek in vroeger eeuwen'. Lees meer hierover op de website <https://www.crempene.nl/bekende-krimpenaren>

Wilt u ook een bekende Krimpenaar in deze map vermeld zien en heeft u een mooi verhaal over hem of haar, neem dan contact met ons op.

- De nieuwe expositie in de bibliotheek gaat over het eiland de Zaag. De expositie toont de veelzijdigheid van het eiland, een uniek stukje Krimpen aan de Lek. Van oude kaarten tot moderne luchtfoto's, van grazende koeien tot industriële bedrijvigheid. Deze expositie laat u het eiland beleven in al zijn facetten en is te zien van oktober tot met december in de bibliotheek, De Markt 201.
- De najaarsvergadering wordt gehouden op woensdagavond **26 november** In het Cultuurhuis, De Markt 201. Dr. Doedens houdt deze avond een boeiende lezing over de geschiedenis van de Krimpenervaard en Krimpen aan de Lek. Zaal open om 19.30 uur, aanvang vergadering om 20:00 uur.

COLOFON

Oud Nieuws wordt uitgegeven door de historische vereniging van Krimpen aan de Lek 'Crempene'
Redactie en opmaak: Gijs en Elsa Moerkerken
Correctoren: Jan Kees Wepster, Bert van den Herik
Secretariaat: Annetje Ockerstraat 19
2931PJ Krimpen aan de Lek
Tel: 06-24403455
e-mail: crempene@ziggo.nl
website: www.crempene.nl
facebook: www.facebook.com/historischeverenigingcrempene

Herinnering

Heeft u de contributie al betaald?

De contributie voor 2025 bedraagt € 15,-- Dit bedrag kunt u overmaken naar bankrekeningnr. NL11RABO0335776221 van de Historische Vereniging Crempene.